

ΔΙΑΘΗΚΑΙ

ΤΩΝ

ΑΕΙΜΝΗΣΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ

ΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑΙ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΦΟΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΛΕΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1887

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐκδίδοντες τὰς διαθήκας τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν τῶν Ἰωαννίνων, τῆς ἀπανταχοῦ τηλαυγοῦς ταύτης κεφαλῆς τῆς Ἠπείρου, νομίζομεν ὅτι ἐπιτελοῦμεν καθῆκον οὐ μόνον πρὸς τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα, ἣτις δέον νὰ γινώσκῃ αἰωνίως τὰ ὀνόματα καὶ τὰς ἀγαθοεργίας τῶν τιμαλφεστάτων τέκνων της. Ἡ ἱστορία ἡμῶν ἀπὸ πολλῶν ἤδη γενεῶν δὲν ἔχει ὁμολογουμένως νὰ ἐπιδείξῃ εὐγενεστέρους καὶ καρπιμωτέρους ἀγῶνας ἢ τοὺς φιλοτίμους μόχθους τῶν πατέρων ἐκείνων, οἵτινες ἐμπεφορημένοι ἐνθέου ἔρωτος πρὸς τὴν γενέθλιον αὐτῶν ἐστίαν καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐν ξένη γῆ κατατρυχόμενοι ἠδυνήθησαν νὰ συγκομίσωσιν ἐντίμους καρποὺς ἵνα παραδώσωσιν ἡμῖν αὐτοὺς ὡς ἐφόδια πρὸς τὴν χριστιανικὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν σωτηρίαν. Ἐστω ἀθάνατος καὶ εὐλογημένη ἡ σεπτὴ μνήμη τῶν φιλοστόργων τούτων γονέων, εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν ὁποίων ὀφείλομεν τὸ φῶς τῆς γνώσεως καὶ τὴν παρηγορίαν, τὸν σπόρον τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῶν χρηστῶν ἐλπίδων ἐν τῷ μέλλοντι!

Δημοσιεύομεν ὧδε τὰς ἱερὰς αὐτῶν ἐντολάς χωρὶς νὰ ἀναγράψωμεν ἄλλο τι περὶ τοῦ βίου των, διότι τίς ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἔζησαν ἀφανῶς καὶ ἐν χριστιανικῇ ταπεινοφροσύνῃ ἵνα ἀποθάνωσιν ὡς στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς ἄφωνοι μάρτυρες τοῦ κηρύγματός Του; Ἐπειτα τίς ἡ χρεῖα λόγων καὶ ἱστορικῶν ἀπομνημονευμάτων εἰς τοὺς εὐεργέτας τούτους, ὧν ἡ μὲν ζωὴ ὑπῆρξεν ἐμπράκτως τε καὶ κατὰ διάνοιαν διηνεκῆς καὶ ἐνθερμος ἀφοσίωσις εἰς τὴν πατρίδα, ὁ δὲ θάνατος ἐφάνη ὡς λαμπρὰ ἀποκάλυψις ψυχικῶν προτερημάτων ἀξίων αἰωνίας λατρείας καὶ μακαριότητος; Αἱ διαθήκαι αὐτῶν εἶνε ἀληθῶς τὸ καθαρῶτατον κάτοπτρον τοῦ βίου των καὶ τὸ εὐγλωττότατον ἐγκώμιον τῆς ἀρετῆς των. Μία καὶ ἡ αὐτὴ ψυχὴ διαπνέει αὐτὰς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἡ πνοὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, τοῦ θερμοῦ ζήλου πρὸς τὰ καλὰ καὶ τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας. Οὐδὲν ἀναγράφεται ἐν αὐταῖς περὶ τῶν ἀνεκδιηγῆτων

πικριῶν καὶ ταλαιπωριῶν, δι' ὧν οἱ εὐσεβεῖς ἐκεῖνοι πατέρες ἠδηνήθησαν νὰ συλλέξωσι τοσοῦτους καρπούς ἵνα θρέψωσι καὶ ἐξευγενίσωσι τὰ τέκνα τῆς πατρίδος, ἵνα σώσωσι τὰ ὀρφανὰ καὶ τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τῆς δυστυχίας καὶ ἵνα χορηγήσωσι τὰ πρὸς νοσηλείαν καὶ θεραπείαν τῶν ἀσθενούντων. Πάντες ὑπέστησαν μαρτυρικῶς τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας, κατεπάλαισαν τὴν πενίαν καὶ τὴν ἄλλην κακοδαιμονίαν χωρὶς νὰ ρήξωσιν ποτε φωνὴν ἐπιδείξεως ἢ ἀγανακτήσεως καὶ κατεφρόνησαν μαρτυρικῶς τῶν κινδύνων μόνον ἵνα ἀνακουφίσωσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν κακώσεων σκληρᾶς τύχης καὶ ἀπὸ τοῦ βάρους μακραίωνος ὀρφανίας. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἄλλαι πόλεις καὶ ἄλλοι λαοὶ ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσι πλουσιωτέρους εὐεργέτας, ἔργα καὶ ἰδρύματα αὐτῶν μεγαλοπρεπέστερα, καρπούς πολὺ δαψιλεστέρους καὶ γονιμωτέρους ἴσως, ἀλλ' ἡ αἰωνία ὑπεροχὴ τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν πατέρων ἔγκειται ὁμολογουμένως ἐν τῇ βαθύτητι τῆς ἀγνῆς προαιρέσεως καὶ τοῦ φρονήματος, ἐν τῇ θαυμαστῇ καρτερίᾳ τῶν πόνων καὶ τῶν κακοπαθειῶν καὶ ἐν τῇ ἐνθουσιώδει πίστει εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ σκοποῦ. Διὰ τοῦτο αἱ διαθήκαι αὐτῶν δὲν εἶνε μόνον τεκμήρια τῆς ψυχικῆς εὐγενείας καὶ καλοκάγαθίας των, ἐφ' αἷς ὀφείλομεν αὐτοῖς αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ μνημεῖα μαρτυροῦντα τὴν ἀπαράμιλλον ἐγκράτειαν αὐτῶν καὶ αὐταπάρησιν. Εἶθε νὰ χρησιμεύσωσιν αὐταὶ εἰς πᾶσαν γενεάν ὡς κέντρα καὶ παραδείγματα πατρικῶν ἀρετῶν, δι' ὧν μόνον εἶνε ἐφικτὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ ὑγιοῦς πολιτισμοῦ.

Αἱ διαθήκαι αὐταὶ ἐκδίδονται ἀκριβῶς ὡς εὐρέθησαν συντεταγμέναι ἄνευ γραμματικῶν διορθώσεων. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα ἀρχαῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐλέη κληροδοτηθέντα εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννιτῶν εἴτε διὰ διαθηκῶν, αἵτινες ἀπώλοντο, εἴτε ἄνευ τοιοῦτων. Παρελείφθη μόνον ἐνταῦθα ἡ διαθήκη τῶν κορυφαίων τῆς Ἡπείρου εὐεργετῶν, τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Ζωσιμᾶ, διότι αὕτη ὑπάρχει πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐκδεδομένη ἐν ἰδίῳ τεύχει ἑλληνιστὶ καὶ ῥωσιστῖ.

X

ΔΙΑΘΗΚΗ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΧΑΤΖΗ ΚΩΣΤΑ

Ἀποσπάσματα ἐκ τῆς διαθήκης τοῦ μακαρίτου Γεωργίου Κωνσταντίνου Χατζῆ Κώνστα ὧν διατάξεων ἀναφέρονται εἰς τὴν πόλιν Ἰωαννίνων καὶ εἰς τὰ αὐτῆς περίχωρα.

Ἐν ὀνόματι τῆς ἁγίας, ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀμήν.

Ἐν ἔτει τῷ σωτηρίῳ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τεσσαρακοστῷ πέμπτῳ (1845) ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ ἐνδεκάτῃ ἐγὼ ὁ Γεώργιος Κωνσταντίνου Χατζῆ Κώνστα ἐκ τῆς ἐν Ἠπείρῳ πόλεως τῶν Ἰωαννίνων, εὐρισκόμενος ἐν τῇ καθεδρεύουσα πόλει Μόσχᾳ τοῦ Ῥωσικοῦ Ἰμπερίου καὶ ἔχων θείῳ ἐλέει σῶον τὸν νοῦν μου, ὑγιεῖς τὰς φρένας μου καὶ ἀπάσας τὰς αἰσθήσεις μου, φοβούμενος δὲ τὸ ἄδηλον καὶ ἀπρόοπτον τοῦ θανάτου, ἰδίᾳ βουλῇ καὶ αὐτοπροαιρέτῳ γνώμῃ ἀπεφάσισα ἵνα διὰ τῆς παρούσης μου διαθήκης διατάξω ἅπασαν τὴν περιουσίαν μου κινητὴν καὶ ἀκίνητον χαρισθεῖσάν μοι παρὰ τῆς τοῦ παναγάθου θεοῦ εὐσπλαγχνίας διὰ τῶν ἰδίων μου κόπων καὶ ἰδρώτων.

Ἄρθρον 1.

Ἀποκαθιστῶ ἐπιτρόπους μου πληρεξουσίου καὶ αὐτοὺς μόνους διοικητὰς καὶ ἐκπληρωτὰς τῆς παρούσης διαθήκης μου τοὺς ἐν Μόσχᾳ διατρίβοντας τῆς Νίζνης Γραικοὺς Κυρίους Μι-

χαήλ Ἰωάννου Μποσταντζόγλου, Ἀντώνιον Παύλου Κομιζόπουλον, Μιχαήλ Παύλου Σταμέροβ καὶ τὸν υἱὸν μου Ἀναστάσιον Γεωργίου Χατζῆ Κώνστα, τοὺς ὁποίους παρακαλῶ ἵνα μετ' εὐδιαθέτου καρδίας ἀναδεχθῶσι ταύτην τὴν ἐπιτροπείαν μου, ἐκτελέσουν καὶ ἐκπληρώσουν πᾶν ὅ,τι διορίζω εἰς τὴν παροῦσαν διαθήκην μου, χωρὶς νὰ ἔχουν χρέος νὰ δώσουν εἰς κανένα λογαριασμὸν τῶν πραττομένων τους οὔτε εἰς τινὰ τῶν υἱῶν μου, θυγατρῶν μου ἢ συγγενῶν μου, ὡσαύτως εἰς κανένα κριτήριον νὰ μὴ ἔχη δικαίωμα νὰ τοὺς ζητήσῃ λογαριασμὸν δι' ὁποιανδήποτε αἰτίαν, ἀλλ' ὅ,τι πράξουν θέλει μετροῦνται ὡς παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου πεπραγμένα. Μετὰ τὴν ἀποβίωσίν μου οἱ ῥηθέντες ἐπίτροποί μου θέλει περιλάβουν εἰς πλήρη καὶ ἀνεμπόδιστον ἐξουσίαν ἅπασαν τὴν περιουσίαν μου εἰς ὅ,τι καὶ ἂν ἤθελεν εὐρεθῆ, καὶ θέλει ἐνεργήσουν καθὼς διατάττω.

Ἄρθρον 2.

Ἐπειδὴ ἡ θέλησίς μου ἦτο καὶ εἶνε νὰ ἀνεγείρω εἰς τὴν πατρίδα μου Ἰωάννινα ἐν Νοσοκομεῖον διὰ τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς εἰς μνημόσυνον ἐμοῦ καὶ τῶν γονέων μου, διατάζω διὰ τῆς παρούσης μου διαθήκης τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ τοῦ Νοσοκομείου εἰς τὴν πατρίδα μου Ἰωάννινα ὡς ἐπομένως·

Διατάζω διὰ τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ τοῦ Νοσοκομείου ἀργυρᾶ ρούβλια 2,857.14 ἀργυρᾶ ρούβλια δύο χιλιάδας ὀκτακόσια πενήντα ἑπτὰ καὶ δεκατέσσαρα καπίκια, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ οἰκοδομηθῆ εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον κάτω εἰς τὰ μποστάνια ὅπου ἦτο τὸ παλαιὸν Νοσοκομεῖον, εἰς τὸ ἐναντίον δὲ καὶ ἐκεῖ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κτισθῆ, τότε νὰ κτισθῆ εἰς τὸ ὀσπίτιόν μου ὅπου εἶνε κοντὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρχιμανδρείου ἀναμεταξὺ Καλαμένη καὶ Κατζιούλα. Ἡ οἰκοδομὴ νὰ γείνη εὐρύχωρος καὶ στερεά, νὰ εἰσχωροῦν εἴκοσιν ἢ εἰκοσιπέντε κρεβάτια ἀσθενῶν· πρὸς τούτοις νὰ κτισθῆ καὶ ἓνας ὄντας διὰ τὸν ἐπιστάτην ὅπου θέλει ζῆ μέσα εἰς τὸ Νοσοκομεῖον νὰ ἐπιστατῆ διὰ τὰ χρειαζούμενα τῶν ἀσθενῶν· νὰ κτισθῆ καὶ ἓνα μαγει-

ρεϊον. Συνιστῶ ἐπιτρόπους καὶ φροντιστάς αὐτοῦ τοῦ Νοσοκομείου τοὺς κατὰ καιροὺς ἐπιτρόπους τῶν τριῶν ἐκκλησιῶν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐπονομαζομένης τοῦ Ἀρχιμανδρείου καὶ ἐπιτηρητὴν τὸν κατὰ καιρὸν ἅγιον Οἰκονόμον τῆς Μητροπόλεως, καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ δεχθοῦν τὴν ἐπιστάσιαν.

Διὰ κεφάλαιον αὐτοῦ τοῦ Νοσοκομείου διατάζω ἀργυρᾶ ρούβλια 28,571.43 ρούβλια εἰκοσιοκτὼ χιλιάδας πεντακόσια ἐβδομήκοντα ἓν καὶ καπίκια σαράντα τρία, τὰ ὅποια οἱ ἐνταῦθα κύριοι ἐπίτροποί μου θέλει τὰ καταθέσουν εἰς τὸ ἐδῶ τῆς Μόσχας Ἰμπερατορικὸν Ὀρφανοτροφεῖον αἰωνίως καὶ ἀμεταθέτως, πέρνοντες μπιλέτον ἐπ' ὀνόματι τῶν κατὰ καιροὺς ἐπιτρόπων τῶν ἄνω μνισθέντων τριῶν ἐκκλησιῶν, τὸ ὅποῖον μπιλέτον νὰ διαλαμβάνη οὕτως « ὅτι αὕτη ἡ ποσότης κατετέθη παρ' ἐμοῦ, καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁποίων νὰ συνάζωνται ἐτησίως μὲ ἐπιτροπικὸν τῶν κατὰ καιροὺς ἐπιτρόπων τῶν τριῶν ἐκκλησιῶν καὶ νὰ στέλνωνται διὰ τὰ Ἰωάννινα πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ τοῦ Νοσοκομείου »· ἀπὸ τοὺς ὁποίους τόκους θέλει γίνονται τὰ ἐτήσια ἀναγκαῖα ἔξοδα τόσων ἀσθενῶν ὅσον ἡ ποσότης τῶν ληφθέντων τόκων ἐξαρκεῖ, καὶ ἂν τὸ ἐγκρίνουν εὐλογον νὰ δίδουν εἰς τὸν ἐπιτηρητὴν ἅγιον Οἰκονόμον τὸν καθέκαστον χρόνον ἓνα δῶρον διακοσίων τουρκικῶν γροσίων διὰ νὰ ἐπιστατῇ πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ἐν αὐτῷ πτωχῶν ἀσθενῶν. Πρὸς τούτοις ἐπιθυμῶ καὶ θέλω νὰ διορισθῇ ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ἐπιτρόπους ἓνας ἱερεὺς νὰ κατοικῇ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, καὶ ἂν ἦνε δυνατὸν νὰ τὸν συμφωνήσουν ἐτήσιον πληρωμὴν τουρκικὰ γρόσια πεντακόσια πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν χριστιανικῶν χρεῶν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Ἀνίσως δὲ καὶ μὲ τὴν πληρωμὴν τῶν 500 γροσίων εἶνε δύσκολον, τότε ἂν κτισθῇ τὸ Νοσοκομεῖον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Νικολάου νὰ δίδωνται ἐτησίως εἰς τοὺς ἱερεῖς τοῦ ἁγίου Νικολάου τὰ γρόσια πεντακόσια, καὶ αὐτοὶ νὰ ἦνε εἰς χρέος νὰ ἐκπληροῦν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τὰ χριστιανικὰ χρέη εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Εἰ δὲ καὶ κτισθῇ πλησίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀρχιμανδρείου, τότε

οί ιερείς αὐτῆς νὰ ἐκτελοῦν τὰ χρέη εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ πέρνουν καὶ τὰ πεντακόσια γρόσια. Ὑποχρεοῦνται οἱ ἐπίτροποι τοῦ Νοσοκομείου νὰ δίδουν τὸν καθέκαστον χρόνον λογαριασμὸν εἰς τὸ κοινὸν τῆς πόλεως δι' ὅσα ἔλαβον καὶ ἐξώδευσαν. Μετὰ τὴν ἀποβίωσίν μου οἱ ἐνταῦθα ἐπίτροποί μου θέλει συναγροικηθοῦν μὲ τοὺς ἐπιτρόπους τῶν Ἰωαννίνων, καὶ θέλει τοὺς ἐμβάσουν τὰ χρήματα ὅπου διατάζω διὰ τὴν οἰκοδομήν, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἐπιτρόπους τῶν τριῶν ἐκκλησιῶν ἐπιφορτίζω νὰ λάβουν τὴν φροντίδα νὰ παρασταθοῦν νὰ κτισθῇ τὸ κτίριον.

Ἄρθρον 3.

Διατάζω τοὺς ἐνταῦθα πληρεξουσίους ἐπιτρόπους μου νὰ καταθέσουν εἰς τὸ τῆς Μόσχας Ἰμπερατορικὸν Ὀρφανοτροφεῖον αἰωνίως καὶ ἀμεταθέτως ἀργυρᾶ ρούβλια 28571.43 ἧτοι ρούβλια εἴκοσι ὀκτῶ χιλιάδας πεντακόσια ἐβδομηντα ἓνα καὶ καπίκια σαράντα τρία, πέρνοντες μπιλέτον ἐπ' ὄνόματι τῶν κατὰ καιροὺς ἐπιτρόπων τῶν ἄνω τριῶν ἐκκλησιῶν, τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ Ἀρχιμανδρείου, νὰ διαλαμβάνη οὕτως· « ὅτι αὕτη ἡ ποσότης κατετέθη παρ' ἐμοῦ καὶ τοὺς ἐτησίους τόκους μὲ ἐπιτροπικόν τους νὰ τοὺς συνάζουν καὶ νὰ τοὺς διανέμουν εἰς τὴν πατρίδα μου Ἰωάννινα ἐν συνειδήσει καὶ ἀφιλοπροσώπως ἐτησίως νὰ διανέμονται εἰς ὑπανδρείαν πτωχῶν καὶ τιμίων κορασιῶν τουρκικὰ γρόσια ὀκτῶ χιλιάδες εἰς πληρωμὴν χαρατσίων, εἰς ἐξαγορὰν πτωχῶν φυλακωμένων ἀπὸ χρέη τουρκικὰ γρόσια ἑπτὰ χιλιάδας, εἰς τὸ Κοινὸν τῆς πόλεως Νοσοκομεῖον τουρκικὰ γρόσια χίλια, καὶ τὰ ἐπίλοιπα νὰ διαμοιράζονται εἰς ξεπεσμένα ὀσπήτια, γήρας καὶ πτωχοὺς. Ἡ διανομὴ θέλει γίνεσθαι ἀπαξ τοῦ χρόνου πρὶν τοῦ Πάσχα.

Ἄρθρα 4-7 δὲν ἀνήκουν.

Ἄρθρον 8.

Διατάζω ἅπαξ νὰ δοθοῦν εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς·

Εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου Αἰκατερίνην Ν. Μίχου ἀργυρᾶ ρούβλια 400 τετρακόσια.

Εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου τοῦ Μπουρέλα ἀργυρᾶ ρούβλια 400 τετρακόσια.

Εἰς τὰς τρεῖς ἀδελφὰς τοῦ μακαρίτου Χριστοδούλου Τζίρου, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἐνθυμοῦμαι, εἰς τὴν κάθε μίαν ἀπὸ ἀργυρᾶ ρούβλια 150 ἑκατὸν πενήντα.

Ἄρθρον 12.

Ἀφίνω ἀπὸ ἀσιγνάτσιας ρούβλια 5000 ἤτοι ἀργυρᾶ ρούβλια 1428.57 χίλια τετρακόσια εἴκοσιν ὀκτῶ καὶ καπίκια πενήντα ἑπτὰ διὰ νὰ κτίσουν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Προφήτου Ἡλιοῦ ὁποῦ εἶνε εἰς τὰ Λακώματα εἰς Ἰωάννινα, καὶ διὰ τὸ κτίριον νὰ ἐπιστατήσῃ τὸ ἐσυνάφι τῶν γουναράδων.

Πρὸς τούτοις ἀφίνω ἀπὸ ἀσιγνάτσιας ρούβλια 2500 ἤτοι ἀργυρᾶ ρούβλια 714.29 ἑπτακόσια δεκατέσσαρα καὶ καπίκια 29, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμῶ νὰ δεχθῆ τὸ ἐσυνάφι τῶν γουναράδων, καὶ δι' αὐτὰ νὰ πληρώνη κατ' ἔτος τόκον δέκα ἢ καὶ ὀκτῶ τὰ ἑκατόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐτήσιον τόκον νὰ βαστάζουν ἓνα ἱερέα διὰ νὰ ἐκπληροῦται ἡ θεία λειτουργία, καὶ θέλει εἶνε κοινὸς ὁ μισθὸς παρὰ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ οἱ χωριανοὶ τοῦ χωρίου Νεοτόριδος τοῦ νομοῦ Μαλακάσι τοῦ τμήματος Ἰωαννίνων μὲ ἓνα γράμμα τους ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1843 μὲ ἔγραφον νὰ γείνω συνδρομητῆς εἰς τὴν ἀνέγερσιν τῆς ἐκεῖ ὑπαρχούσης ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Γεωργίου, ὅταν λοιπὸν πάρουν τὴν ἄδειαν παρὰ τῆς διοικήσεως διὰ νὰ κτίσουν αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν, τότε νὰ στείλουν πρὸς τοὺς ἐδῶ κυρίους ἐπιτρόπους μου γράμμα μαρτυρημένον ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τῶν Ἰωαννίνων ὅτι τῶντι ἐδόθη ἡ ἄδεια παρὰ τῆς διοικήσεως διὰ νὰ κτισθῆ ἡ ἐκκλησία, καὶ οἱ ἐπίτροποί μου θέλει

τοὺς ἐμβάσουν τὸ ἰσότιμον ἀσιγνάτσιων ρουβλίων 5000 ἤτοι ἀργ. ρούβλ. 1428.57 χίλια τετρακόσια εἴκοσιν ὀκτῶ καὶ καπίκια 57 διὰ νὰ χρησιμεύσουν διὰ τὸ κτίριον ταύτης τῆς ἐκκλησίας.

Ἀφίνω ἅπαξ ἀσιγνάτσιας R. 500 ἤτοι ἀργυρᾶ ρούβλια 142.86 ἑκατὸν σαράντα δύο καὶ καπίκια 86 νὰ δοθοῦν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Δερβίτζανη Λάκα Σουλιοῦ τῆς περιοχῆς τῶν Ἰωαννίνων πρὸς βοήθειαν τοῦ ἐκεῖ σχολείου τῶν.

Ἀφίνω νὰ δοθοῦν εἰς τὸν Μητροπολίτην τῶν Ἰωαννίνων ἅπαξ χίλια γρόσια τουρκικά, καὶ νὰ κάμη εἰς τὴν πατρίδα μου ἓνα συλλεΐτουργον, μνημονεύοντας τὸ ὄνομα τοῦ αὐταδέλφου μου Ἀναστασίου καὶ τῶν γονέων μου.

Ἐν Μόσκβᾳ τῷ χιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τεσσαρακοστῷ πέμπτῳ ἔτει (1845) Αὐγούστου εἴκοσι τρεῖς (23 Αὐγούστου) βεβαιώνοντας τὴν πρὸ ὀλίγου γενομένην διαθήκην μου εἰς τὰς ἑνδεκα τοῦ παρόντος Αὐγούστου 1845 ἔτει, ὑπογεγραμμένην ἰδιοχείρως μου καὶ μεμαρτυρημένην παρὰ τοῦ πνευματικοῦ μου πατρὸς καὶ ἀξιοπίστων μαρτύρων, καὶ διὰ ταύτης μου ἐπικυρῶ αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ἐν αὐτῇ ἐμπεριεχομένων θελήσεων καὶ διατάξεών μου.

Διατάζω νὰ δοθοῦν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Παρασκευῆς τοῦ Κατσικᾶ εἰς Ἰωάννινα ἅπαξ τουρκικὰ γρόσια τρεῖς χιλιάδες 3000 γρόσια· ὡσαύτως νὰ δοθοῦν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Νικολάου Κοπάνους ἅπαξ τουρκικὰ γρόσια τρεῖς χιλιάδες 3000 γρόσια· ὡσαύτως νὰ δοθοῦν καὶ εἰς τὸν Σωτῆρα, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Βαρβάρας ἅπαξ γρόσια 10000 γρόσια τουρκικὰ δέκα χιλιάδες.

Διατάζω τοὺς κυρίους ἐπιτρόπους μου ἀσυγνάτσιας ρούβλια πέντε χιλιάδας ἤτοι ἀργυρᾶ ρούβλια 1428.57 χίλια τετρακόσια εἴκοσιν ὀκτῶ καὶ 57 νὰ τὰ καταθέσουν εἰς τὸ ἐντασθα Ἰμπερατορικὸν Ὀρφανοτροφεῖον αἰωνίως καὶ ἀναφαιρέτως πέρνοντες μπιλέτον ἐπ' ὀνόματι τῶν κατὰ καιροῦς ἐπιτρόπων τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς Ἰωάννινα· τοὺς ἔτησίους

τόκους οί επίτροποι ταύτης τῆς ἐκκλησίας νά τοὺς συνάζουν κατ' ἔτος μὲ ἐπιτροπικόν τους καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐτησίους τόκους νά ἀγοράζουν ἐλαιόλαδον, νά κτίσουν εἰς τὸν τάφον τῶν γονέων μου εἰς τὸ μνημεῖον τους τριγύρω μὲ τοῦβλα ἓνα λεπτόν τοῖχον διὰ νά κρεμνοῦν μέσα μίαν κανδύλαν, τὴν ὁποίαν νά ἀνάπτουν καὶ νά καίη πάντοτε εἰς τὸν τάφον τῶν γονέων μου ἀπὸ τὸ λάδι ὁποῦ θέλουν ἀγοράζει ἀπὸ τὰ χρήματα τῶν κατ' ἔτος τόκων· ὡσαύτως αἰωνίως νά ἀνάπτουν καὶ τὴν κανδύλαν τοῦ ἁγίου Νικολάου ὁποῦ εἶνε εἰς τὴν πόρταν· ὡσαύτως καὶ τὴν κανδύλαν νά ἀνάπτουν ὁποῦ εἶνε εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ ἴδιον ἐλαιόλαδον ὁποῦ θέλει ἀγοράζεται ἀπὸ τοὺς ἐτησίους τόκους.

Διατάζω νά καταθέσουν τοὺς κυρίους ἐπιτρόπους μου εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἱμπερατορικὸν Ὀρφανοτροφεῖον ἀπροσδιορίστως ἀργυρᾶ ρούβλια χίλια τετρακόσια εἴκοσιν ὀκτῶ καὶ πενήντα ἑπτὰ καπίκια 1428,57, τῶν ὁποίων τοὺς τόκους νά μὴν ἔχη τὴν ἄδειαν οὐδεὶς νά σηκώσῃ εἰς διάστημα δέκα χρόνων· ἀφοῦ δὲ ἀπεράσουν οἱ δέκα χρόνοι, ἀνίσως εἶνε χρεία νά φτιασθῇ τὸ τέμπλον τῆς ἰδίας ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς Ἰωάννινα, τότε νά σηκώσουν αὐτὰ τὰ χρήματα τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους τῶν δέκα χρόνων, τὰ ὁποία νά χρησιμεύσουν διὰ τὸ φτιάσιμον τοῦ τέμπλου αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ καρυδόξυλον· ἀνίσως δὲ ἢ τὰ χρήματα δὲν ἐξαρκοῦν διὰ τὸ φθιάσιμον τοῦ τέμπλου ἀπὸ καρυδόξυλον ἢ δὲν εἶνε χρεία νά φθιασθῇ τὸ τέμπλον, τότε τὸ κεφάλαιον τῶν ἀργυρῶν ρουμπλίων χιλίων τετρακοσίων εἴκοσιν ὀκτῶ καὶ 57 καπ. καὶ τοὺς τόκους τῶν δέκα χρόνων νά τὰ καταθέσουν εἰς τὸ ἴδιον Ὀρφανοτροφεῖον αἰωνίως ἐπ' ὄνόματι τῶν κατὰ καιροῦς ἐπιτρόπων τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ μὲ ἐπιτροπικόν τους νά συνάζουν τοὺς κατ' ἔτος τόκους καὶ νά τοὺς μεταχειρίζωνται εἰς μερεμέτισμα καὶ καλλωπισμὸν ταύτης τῆς ἐκκλησίας.

Διατάζω τοὺς κυρίους ἐπιτρόπους μου τὸ ἰσότιμον ἀσιγνάτσιας ρουβλίων πέντε χιλιάδων νά στείλουν εἰς τὴν πατρίδα

μου Ἰωάννινα νὰ μοιρασθοῦν ἐλεημοσύναις εἰς τοὺς πτωχοὺς,
νὰ κάμουν καὶ δύο μνημόσυνα μὲ τὸν ἀρχιερέα.

Ν. Β, Ἐγκαιρῶ τῆς ἐπικυρώσεως παρὰ τοῦ ἐδῶ πολιτικοῦ
δικαστηρίου τῆς διαθήκης, ὁ εἰς τὸ Α^{ον} ἄρθρον διοριζόμενος
συνεπιτροπός μας κ. Μιχαὴλ Ἰωάννου Μποσταντζόγλου,
ἐπειδὴ δὲν τῷ ἐσυγχώρουν αἱ ὑποθέσεις του, διὰ μέσον τοῦ
ιδίου κριτηρίου ἐζήτησε τὴν παραίτησίν του, τὴν ὁποίαν καὶ
ἔλαβε, διὰ τοῦτο ἐπικυρώθημεν οἱ ὑπογραφόμενοι τρεῖς μόνοι
πληρεξούσιοι ἐκπληρωταὶ τῶν διαταζομένων εἰς τὴν διαθήκην.

Οἱ πληρεξούσιοι ἐπίτροποι τοῦ μακαρίτου
Γεωργίου Κωνσταντίνου Χατζῆ-Κώνστα
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΑΥΛΟΥ ΚΟΜΙΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΑΜΕΡΟΦ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Γ. Χ.-ΚΩΝΣΤΑ.
